

Pomul de iarnă

după Ernst Theodor Amadeus Hoffmann

În casă domnește atmosfera sărbătorească a Crăciunului. Părinții fac ultimele **retușuri** la pomul de iarnă, așezând lângă el **cadourile** pentru copii.

Se întunecase de-a binelea. Lipiți unul de altul, Fritz și Maria nu îndrăzneau să mai rostească niciun cuvânt. În clipa aceea răsună limpede un sunet cristalin: cling - cling, cling - cling! Ușile se deschisera larg și din odaia cea mare năvăli o lumină puternică. Copiii rămăseră încrămeniți în prag, exclamând uimiți: „A!”

Părinții se îndreptară spre ușă și, luându-i de mână, le spuseră:

– Veniți, haideți veniți, dragi copii!

Amândoi copilașii priveau însă muți de uimire, cu ochi mari și strălucitori.

Abia după un răstimp Maria a izbutit să exclame, oftând adânc:

– Vai ce frumos, vai ce frumos!

Iar Fritz încercă cu mult succes câteva tumbe. E drept că și copiii fuseseră, desigur, foarte cuminți și ascultători în tot cursul anului, căci niciodată nu au primit atâtea lucruri frumoase și încântătoare ca acum. Bradul înalt din mijlocul camerei **gema** de mere aurite și argintate, iar pe toate ramurile crescuseră migdale zaharisite, bomboane poleite și tot soiul de alte dulciuri îmbietoare. Dar ce avea mai frumos bradul minunat erau sutele de lumânărele, sclipind ca stelele în ramurile sale, iar el însuși, iluminându-se și luminând, îmbia prietenos copiii să-i culeagă fructele.

În jurul pomului, toate străluceau de culori **vii**, **încântătoare** și erau atâtea...

Maria zări păpuși **gratioase**, tot felul de scule **mici**, îngrijit lucrate, dar, dintre toate, lucrul cel mai **atrăgător** era o rochiță de mătase, frumos **împodobită** cu panglici de toate culorile, **atârnată** în așa fel pe umeras, în fața Mariei, încât fetița o putea privi din toate părțile, lucru pe care de altfel îl făcu pe dată, exclamând mereu:

– O, **frumoasa**, **draga** mea rochiță!

Între timp, înconjurând de trei-patru ori masa, Fritz încercase în galop și în trap noul **roib**, pe care îl găsisese înșeuat lângă pom. Descălecând, spuse că roibul ar fi o bestie sălbatică, dar că îl va struni el.

Ceva mai potoliți, copiii tocmai voiau să se repeadă la cărțile cu poze, gata deschise ca ei să poată privi tot soiul de flori frumoase, de oameni, ba chiar și copii drăguți și jucăuși - toate înfățișate atât de firească, de ziceai că trăiesc și vorbesc cu adevărat.

Da, copiii aveau de gând să se repeadă la toate aceste cărți minunate, când clopoțelul mai sună o dată.

Între timp, sora lui descoperise la piciorul bradului un omuleț grozav.

Acum o rodea curiozitatea:

– O, tăticule, al cui o fi omulețul acesta drăgălaș?

– Acela, fetița mea, acela o să spargă pentru voi nucile tari și vă aparține deopotrivă ție și lui Fritz. Și frumosul omuleț, îmbrăcat în mândră uniformă de **husari**, fu pe loc adoptat de copii și botezat: Spărgătorul-de-Nuci.

